

“Zaak zonder franjes”

Een interview met Rami Jemaa

Sanne is sinds anderhalf jaar trouw aan één kapper: kapper Rami, op de Noordstraat. Een zaak zonder franjes. Behalve misschien kapper Rami Jemaa zelf, een goedlachse dertiger die elke klant vrolijk welkom heet, een koffietje voorschotelt, en dan plichtsgetrouw verder gaat met z'n werk. “Ik had op de Facebookpagina van de Brugse Poort geschreven dat ik een goede kapper zocht”, vertelt Sanne. “En dat mocht gerust eens iets anders zijn. *Off the grid*, weet je wel? “Is de max bij Rami.” (lacht)

Tien jaar jonger

Aan de muren hangen knipsels. Artikels uit verschillende magazines en kranten. Ze gaan allemaal over Rami. Het mag duidelijk zijn dat hij zijn verhaal vertelt aan al wie het horen wil. Hij is het gewoon, meer zelfs: hij heeft het zich eigen gemaakt. “Ik ben in Syrië geboren, als zoon van Palestijnse ouders. Ik ben er in vluchtelingenkampen opgegroeid. Ik had niet dezelfde rechten als mijn Syrische vrienden. Om naar Beiroet te reizen moest ik bijvoorbeeld een speciaal visum hebben. Zij niet. Zeven jaar geleden ben ik naar België gekomen, vlak voor de oorlog uitbrak. Ik wist dat het rommelde, maar dat het zo uit de hand zou lopen, had ik nooit verwacht.”

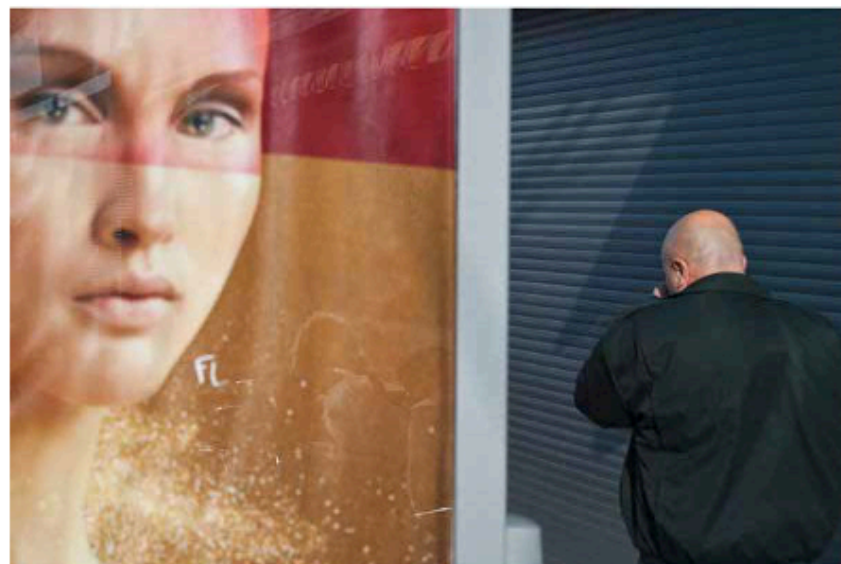
De deur zwaait open. “Dag Rami!” Het is Robert Pieters, 64 jaar, van Mariakerke. “Ik kom hier twee jaar. Ik had een van die artikels over Rami gelezen en wilde hem een hart onder de riem steken. Bovendien knipt hij mijn haar als de beste”, knipoogt hij. “Tien jaar jonger!”, lacht Rami na de knipbeurt.

Zonder twijfel

“Op m'n zeventiende had ik al een eigen kapsalon. Al doende geleerd. Twee jaar later moest ik het leger in. Een vernederende ervaring. (peinzend) Dat was voor mij de druppel. Ik gebruikte het geld dat ik als kapper verdiend had om naar Turkije te gaan en vandaar naar Lesbos. In een bootje. Het was eng, maar ik heb nooit getwijfeld.”

Eenmaal in Gent, woonde Rami een tijdje in een daklozencentrum, aan de Dampoort. “Ik wilde werken, haar knippen, maar dat kon niet. ‘Een getuigenschrift moet je hebben.’ ‘Daar had ik nog nooit van gehoord. Maar oké, ik schreef me in voor een opleiding aan SYNTRA. Ik stak er mijn motivatie niet onder stoelen of banken, en dat getuigenschrift, dat heb ik op zak.’”

Als bij vreemd toeval stapt niet veel later een man binnen die aan SYNTRA werkt. “Wij hebben elkaar daar leren kennen, ja. Ik werk er als onderhoudsmedewerker. Rami en ik zijn toen aan de praat geraakt. ‘Is een joviale en

open kerel. Sinds hij zijn kapsalon heeft, kom ik bij hem.” Rami: “Dat is nu drie jaar geleden. Niet zonder slag of staot hoor. Al dat papierwerk! Niet mijn sterkste kant.” (lacht)

Een fris kapsel

Ondertussen woedt de oorlog in Syrië verder. “Mijn ouders wilden de stijds niet dat ik vertrok, maar ondertussen zijn ze ook gevlucht. Mijn zus en mijn papa wonen in België, één broer zit in Nederland en een andere broer in Oas-

tenrijk. M'n derde broer is verminkt opgepakt door het regime en daarna hebben we niets meer van 'm gehoord... Eind vorig jaar ben ik teruggekeerd naar het vluchtelingenkamp in Lesbos, als Bartier Zonder Grenzen: ik knipte er per dag het haar van minstens zo vluchtelingen. Elke eerste maandag van de maand knip ik, hier in Gent, het haar van mensen die het financieel niet breed hebben, vooreen habbekrats, wat ze kunnen missen. Dan hebben ze op z'n minst een fris kapsel. Daar heeft toch iedereen recht op, niet?”